

PUSZTAI ZOLTÁN

Fokozatok

1. forogni olyan körökben nem. vissza a csigaházba, amíg a szem csillámporos csecsebecséktől káprázik, amíg a díszlet mögötti tartomány falán az óra trójai faló gyomrából lopakodó koravén ködevőknek kakukkol, amíg az ostor eszeveszett, bomlott elméjű kalandorok parancsszavára csattan, és halszállkás feszületen pihenteti éjsötét tekintetét, Jupiter fényétől fényévnnyire terítve hedonista, győzelmi torokhoz álmában asztalt a felfuvalkodott, pókhasú uralkodó, s a lángvörös iniciálé szerinti jövendölést, képírást valóra váltva, Marsról masírozó hadoszlopot kísér szélcsendben bűn és a szégyen kövén az éden felperzselt mezejét gyalázva fennhangon lépten-nyomon, a romlás virágait magasztaló, skorpiót kezesebárányként imádó szó.

2. nyilvánvaló: olvadó jégcsapon, hópelyheken, marakodni mit ér alámerülve füstszürke félhomályba, mint tengerfenékre gyöngyért a bűvár; inkább a holdvilágárok csillagösvénye, sárguló avar takarta csöndje, mintsem a mihaszna önimádat nárcisztikus strófáit zengni a húsosfazék kígyót és békát forrázó levének gőzétől mámorosan, vagy rilkei magaslatokban lebegve körmölni légből kapott, kilúgozott mondatot folt hátán folt felhőpárnára, pecsétetes lapra, s az éjszaka leple alatt, a maradék magvakat szórva a szikes talajra, azt hinni: mindig is így volt és így kígyózhat örökkön-örökké története, s hogy rögtönzött öröme, amit a szél életfa leveleit pörgetve a sokadik vízözön előtt a porban, egérfogak morzsolta aranydióról, ezüstös angyalhajról zenél.

3. nélkülözhető némely dolog. boldoggá boldogtalant, midőn is alantas szándékot követő megkövezés avat, és fésületlen szitokszavak haragos kórusára csattan a keresztúton Káin és Ábel kénye és kedve szerint megint a korbács: lemondani könnyű alantas felszínről, másról, ragacsos vattacukorról, álságos mázról, esthajnalcsillag ígérte menny tükörképét álmodva barlangrajzokkal kifestett boltívre, falakra benn, távol a mától, várva a Szent Korona országának újbóli jövételét; szisszenni vélt és valós sérelmekhez, sebekhez: miért, ha túl már a felhabzó, tarajos hullámok takarta időn, közel az öröklét vizét kínáló kerthez, parányinak tűnik az égszínkék égitesten menetelő hitehagyott helytartók, vazallusok hergelte siserehad maroknyi serege, hadoszlopa, s ha karnyújtásnyira ragyog, mint égkő a foglalatban, fénye a kimondhatatlan, igékben, szavakban is: az Örökkévalónak már.